

Každej tejden chodím zkoušet štěstí do knihy,
jenže spíš než dobrou knížku, to tam koupíš koblihy,
ráno vstávám o půl pátý, ve frontě už stojím v pět,
v termosce mám horkou kávu, v kapse dvacku cigaret,
a to si ještě foukám, jak to brzo nevstanu,
jenže ostatní tu od večera mrznou ve stanu,
takže zase na mě čeká, když se k pultu dostanu:
"Jdete pozdě, milej pane, máte smůlu!"
Minule jsem dostal ránu pěstí do břicha,
když jsem marně bojoval o posledního Wericha,
a to, že kulhám, přátelé, to nemám odmala,
to je památka na pana Bohumila Hrabala.
Přesto každěj tejden chodím zkoušet štěstí do knihy,
jenže nákup knih to není, to jsou koňské dostihy,
neboť chytrých knih je málo, tak se s nima chytračí,
a já nevím - je to k smíchu nebo k pláči?